

Arrest

nr. 97 900 van 26 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. LEYSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 21 mei 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 22 mei 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal nam op 30 augustus 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Pasaou (Logar), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtun van origine te zijn. Toen u 10 à 12 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan de moskee verliet zouden de Taliban u hebben gevraagd om met hen samen te werken. U zou voor hen moeten nagaan waar de 'Arbakjan', i.e. Daritaligen die samenwerken met de overheid, precies woonachtig zijn. U zou hebben ingestemd met hun eis in de hoop dat ze u dan met rust zouden laten. 3 dagen later zouden ze echter opnieuw op u zijn afgestapt en u zou hen nog 2 dagen de tijd hebben gevraagd om de taak uit te voeren. Zij zouden u toen een klap hebben gegeven en hebben gezegd dat u op hun lijst stond en dat u zou worden vermoord indien u niet meewerkte. U zou na dit incident alles hebben verteld aan uw vader, die u op zijn beurt zou hebben toegegeven dat ze ook al bij jullie thuis zouden zijn langs geweest met dezelfde vraag. De Taliban zouden zowel u als uw vader ook een video hebben getoond waarin beelden te zien waren van een onthoofding om u zo onder druk te zetten. Na uw tweede ontmoeting met de rekruteerders zou u nog 3 dagen zijn thuisgebleven en zou uw vader uw vertrek uit Afghanistan hebben geregeld. U zou rond 21 maart 2012 vanuit Logar zijn vertrokken en 2 maanden later in België zijn aangekomen. U diende uw asielaanvraag in op 22 mei 2012. Na uw vertrek zouden uw rekruteerders nog 2 à 3 keer bij u thuis zijn geweest. Een tweetal weken nadat u uw asielaanvraag zou hebben ingediend, zou u via uw vader te weten zijn gekomen dat er op 23 mei 2012 rond de vooravond een aanslag zou hebben plaatsgevonden in uw dorp, waarbij uw echtgenote, uw zus en uw oom, alsook nog een 10-tal andere dorpsgenoten zouden zijn omgekomen. Er zou een gevecht hebben plaatsgevonden tussen de Amerikaanse troepen en de Taliban en u vermoedt dat de aanval te maken heeft met het feit dat u op de lijst van de Taliban zou staan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw originele taskara voor d.d. 5 juni 2012.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan problemen te moeten vrezen met de Taliban.

Uw verklaringen omtrent de vermeende rekruteringspogingen van de Taliban bevatten namelijk dermate opmerkelijke tegenstrijdigheden en vaagheden dat de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig in vraag kan worden gesteld.

Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af over wat er zich zou hebben afgespeeld tijdens de verschillende ontmoetingen die u had met uw rekruteerders. Aanvankelijk verklaart u dat zij u bij het eerste gesprek een video hadden getoond waarop u kon zien hoe iemand werd onthoofd en dat zij u pen en papier gaven om uw opdracht uit te voeren (gehoorverslag CGVS, p. 21). Even later tijdens het gehoor verklaart u dan weer dat zij dit alles pas bij de tweede ontmoeting hadden gedaan (gehoorverslag CGVS, p. 28). Op een ander moment tijdens het gehoor verklaart u dan weer dat zij u bij het tweede gesprek 'weer' die video hadden getoond (gehoorverslag CGVS, p. 27), waaruit kan worden afgeleid dat zij u tijdens beide ontmoetingen de video zouden hebben getoond. Dat u zich hierin zou vergissen, staat helemaal haaks op uw bewering dat u na het zien van deze video gechoqueerd was en niet meer kon eten van de angst (gehoorverslag CGVS, p. 22 en 28). Ook uw bewering bij de eerste ontmoeting met de Talibanleden te hebben gedacht dat het 'om een grapje ging' en gewoon te hebben gezegd dat u de opdracht zou uitvoeren 'om er vanaf te zijn', stemt helemaal niet overeen met uw beweerde vrees (gehoorverslag CGVS, p. 21 en 28). Er kan bovendien worden verondersteld dat als – zoals u beweert – de Taliban effectief erg aanwezig was in uw dorp en er heel vaak rekruteerde (gehoorverslag CGVS, p. 21-22), dat u deze zaak niet zomaar zou weglachen.

Ook in verband met de algemene rekrutering van de Taliban in uw dorp legt u verschillende verklaringen af. Zo beweert u eerst dat u voor dit incident nog nooit door de Taliban was gevraagd om met hen samen te werken (gehoorverslag CGVS, p. 21), terwijl u even later dan weer beweert dat zij u de zomer voordien ook al hadden gevraagd om met hen samen te werken (gehoorverslag CGVS, p. 22). Ook over de manier waarop de Taliban in uw dorp rekruteert, bent u niet duidelijk. Zo verklaart u eerst dat de Taliban in de zomer overal actief rekruteert (gehoorverslag CGVS, p. 22). Wanneer u ermee wordt geconfronteerd dat u zij u in de winter hadden willen rekruteren, antwoordt u dan weer dat de Taliban in de winter rekruteert om deze rekruten dan in de zomer op te leiden (gehoorverslag CGVS, p. 23). Wanneer u er dan mee wordt geconfronteerd dat u zichzelf tegenspreekt, antwoordt u dan weer dat de Talibanleden in de winter preken en dat zij in de zomer de mensen rekruteren (gehoorverslag CGVS, p. 23). Dit staat dan ook weer in contrast met het feit dat u wel in de winter zou zijn gerekruteerd.

Verder blijkt u ook weinig te weten over wat uw opdracht voor de Taliban precies inhield. Zo blijkt uw kennis over de Arbakjan uiterst beperkt en weet u enkel dat zij Daritaligen zijn die samenwerken met de overheid om de Taliban uit te schakelen (gehoorverslag CGVS, p. 26). Uw beperkte kennis over deze mensen doet tevens vragen rijzen bij het feit dat de Taliban net u voor die opdracht zou kiezen. Uw antwoord hierop dat uw nicht getrouwd is in een dorp nabij Kulangar, waar o.a. ook Arbakjan wonen, en dat het daarom minder zou opvallen als u naar ginder ging om de Arbakjan te bespioneren, is dan

ook helemaal niet afdoende. Wanneer u ermee wordt geconfronteerd dat Kulangar een grote stad is en eenieder dus ongemerkt deze opdracht zou kunnen uitvoeren, blijkt u hier ook zelf geen antwoord op te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 27). Ook over hoe u te werk zou moeten gaan om uw opdracht uit te voeren, blijft u erg oppervlakkig. Zo weet u enkel te zeggen dat u de namen en verblijfplaatsen moest noteren van de mensen die een wapen droegen (gehoorverslag CGVS, p. 27). Dat u er mee zou hebben ingestemd om met de Taliban samen te werken toen zij u de eerste keer aanspraken (gehoorverslag CGVS, p. 21), maar dat zij u dan gewoon naar huis zouden hebben laten gaan, zonder verdere instructies te geven, is erg bevreemdend.

Verder legt u uiterst vage verklaringen af over de bomaanslag waarbij uw echtgenote, zus en oom zouden zijn omgekomen en waarvan u beweert dat deze aanslag te maken had met het feit dat u op de lijst van de Taliban stond (gehoorverslag CGVS, p. 8-10). Zo blijkt u niet zeker te weten wie de aanval heeft uitgevoerd, hoeveel of wie van uw dorpsgenoten nog zijn omgekomen, noch op welke datum dit incident plaatsvond (gehoorverslag CGVS, p. 8-10). Dat u dit alles niet weet, is opmerkelijk gezien u beweert nog bijna wekelijks contact te hebben met uw ouders en gezien het feit dat bij deze aanslag 3 dichte familieleden van u zijn omgekomen (gehoorverslag CGVS, p. 8 en 13). Bovendien hebt u helemaal niet aannemelijk kunnen maken dat deze aanslag ook effectief tegen u zou zijn gericht. Zo weet u vooreerst niet te zeggen of het de Taliban, dan wel de Amerikanen waren die hadden geschoten (gehoorverslag CGVS, p. 8). Ook het feit dat bij deze aanval nog een 10-tal andere dorpsgenoten omkwamen (gehoorverslag CGVS, p. 8), wijst er eerder op dat het niet om een gerichte aanval ging. Uiteindelijk verklaart u zelf ook 'dat het oorlog was en dat er overal werd op geschoten, ook door de Amerikanen' (gehoorverslag CGVS, p. 9 en 10). De geloofwaardigheid van dit incident wordt ten slotte verder onderuit gehaald door het feit dat in het archief van de verslaggeving in het Afghaanse nieuws tussen 22 en 24 mei 2012 niets terug te vinden is over deze gebeurtenis.

Ook uw gebrekkige kennis over de organisatie van uw vertrek uit Afghanistan roept ernstige vragen op. Zo beweert u reeds drie dagen na te hebben besloten Afghanistan te verlaten ook al effectief het land te hebben verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 28). Aangezien een dergelijke reis een serieuze onderneming is en normaliter aanzienlijk wat voorbereiding en tijd in beslag neemt, is het dan ook erg bevreemdend dat u helemaal niet op de hoogte blijkt te zijn van hoe uw vertrek werd georganiseerd. U weet enkel dat uw smokkelaar een oude kennis van uw vader is, maar blijkt verder niks te weten over deze persoon (gehoorverslag CGVS, p.19 en 30). Dat u dergelijk informatie niet zou weten is te meer bevreemdend aangezien u tijdens de drie dagen waarop uw vader de reis regelde ook steeds thuis bent gebleven (gehoorverslag CGVS, p. 30). Ook hoeveel werd betaald voor de reis weet u niet (gehoorverslag CGVS, p. 20). Uw vage verklaringen hieromtrent doen vermoeden dat u het CGVS in het ongewisse laat over de ware omstandigheden waarin u Afghanistan hebt verlaten.

Uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat aan uw beweerde vrees in Afghanistan door de Taliban te worden gerekruteerd geen geloof kan worden gehecht. Hierdoor bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen een oprechte, gegronde vrees te koesteren voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Uw taskara die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kan bovenstaande beslissing niet veranderen, aangezien deze geen elementen betreft die in bovenstaande beslissing in vraag werden gesteld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u afkomstig blijkt te zijn uit de provincie Logar, kan in uw geval evenwel worden bemerkt dat u geen elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan worden geoordeeld dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in uw provincie te ontlopen. In casu kan de situatie in de hoofdstad Kabul worden bekeken. Op basis van uw verklaringen oordeelt het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert in Kabul een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen. U benadrukte immers meermaals de goeie economische positie van uw familie. Zo zou uw vader over 20 km² grond beschikken en verschillende werknemers hebben op die gronden (gehoorverslag CGVS, p. 14). Ook wanneer wordt gepeild naar hoe u de reis naar België hebt bekostigd, benadrukt u nogmaals dat jullie veel grond bezitten en dat geld voor uw familie geen probleem is (gehoorverslag CGVS, p. 30). Gezien bovenstaande is er dan ook geen reden om aan te nemen dat u niet de mogelijkheid zou hebben om naar Kabul te verhuizen en zich aldaar te vestigen. Bovendien verklaart u zowel het Pashtu als het Dari machtig te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 16), wat uw kansen op een goede integratie nog meer verhoogt. Uw bemerking dat u zich niet elders kan

vestigen, omdat Kabul zich niet ver van Logar bevindt, kan – gezien de ongeloofwaardigheid van uw problemen (zie supra) – niet in overweging worden genomen (gehoorverslag CGVS, p. 30-31).

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe “Eligibility Guidelines” heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict” dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “ Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse” dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de “insurgency” wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door “asymmetrische aanvallen” doch er is geen sprake van “open combat”. De stad lijdt wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED's), meer bepaald bremmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Blijkens de titel van zijn verzoekschrift dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° en artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld en er zal enkel tot vernietiging worden overgegaan in de gevallen dat er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft aan die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden

dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de motivering van de bestreden beslissing als onvoldoende moet worden beschouwd omdat de juridische grondslag er niet duidelijk in zou zijn vermeld. Tevens beweert verzoeker dat de formele motiveringsplicht een algemeen rechtsbeginsel is dat inhoudt dat iedere handeling dient te worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn en die daarom ook moeten worden gecontroleerd. Verder poneert verzoeker dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de vereisten inzake draagkrachtigheid van de motieven. Volgens verzoeker volstaat het in deze context niet ter afwijzing van de asielaanvraag te verwijzen naar algemene informatie die bekend is bij het Commissariaat-generaal. Verzoeker besluit dat de in het middel ingeroepen bepalingen geschonden werden.

3.2. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt gewezen op het feit dat de verklaringen van verzoeker over de vermeende rekruteringspogingen door de taliban dermate tegenstrijdig en vaag zijn dat de geloofwaardigheid van zijn relaas ernstig in vraag kan worden gesteld. Zo stipt de commissaris-generaal aan dat verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegde over de vraag of hem tijdens de eerste of de tweede ontmoeting met de rekruteerders een video werd getoond waarop iemand werd onthoofd. Tevens legt verzoeker weinig coherente verklaringen af met betrekking tot de algemene rekrutering door de taliban in zijn dorp. Ook met betrekking tot zijn specifieke opdracht voor de taliban, wordt in de beslissing gewezen op de vaagheid van zijn verklaringen. Aangezien verzoeker slechts een beperkte kennis heeft over de 'Arbakjan', is het onduidelijk waarom de taliban hem precies voor deze opdracht zouden kiezen en zijn de verklaringen van verzoeker bovendien onduidelijk over de wijze waarop hij te werk zou moeten gaan. Vervolgens wijst de commissaris-generaal op de vage verklaringen van verzoeker over de bomaanslag waarbij zijn echtgenote, zijn zus en zijn oom zouden zijn omgekomen omdat hij niet weet wie de aanval heeft uitgevoerd, hoeveel dorpsgenoten er waren omgekomen of op welke datum dit incident plaatsvond. Bovendien merkt de commissaris-generaal op dat in het archief van de verslaggeving van het Afghaanse nieuws niets over deze gebeurtenis kan worden teruggevonden. De commissaris-generaal wijst er ook op dat verzoeker vreemde verklaringen aflegt over de wijze waarop zijn vertrek uit Afghanistan werd georganiseerd. Omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, die niet wijzigt door het neerleggen van zijn taskara, komt verzoeker niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker weliswaar uit Logar afkomstig is, maar dat hij in de mogelijkheid verkeert om in Kabul een veilig en redelijk vestigingsalternatief te kunnen opbouwen gelet op de goeie economische positie van zijn familie en het feit dat hij zowel het Dari als het Pashtou machtig is. Gelet op de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, besluit de commissaris-generaal dat er actueel in Kabul voor burgers geen reëel risico op ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn middel de concrete overwegingen uit de bestreden beslissing ongemoeid laat en zich beperkt tot de bewering dat de juridische grondslag voor de bestreden beslissing niet werd vermeld. De Raad wijst er echter op dat in de conclusie van de bestreden

beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, die de juridische grondslag vormen voor de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zodat verzoeker op dit punt niet kan worden gevolgd.

3.5. Voor zover verzoeker oppert dat het niet volstaat ter afwijzing van het verzoek te verwijzen naar algemene informatie die bekend is bij de commissaris-generaal, merkt de Raad op dat verzoeker uitgaat van een minstens onvolledige en zelfs verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Zoals blijkt uit de samenvatting van deze beslissing (zie punt 3.3), is deze immers hoofdzakelijk gesteund op de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker zoals die blijken uit het gehoorverslag dat in het administratief dossier is opgenomen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, 31 juli 2012). Omwille van deze ongeloofwaardigheid, komt hij niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Enkel met betrekking tot de beoordeling van de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, die beoordeeld moet worden aan de hand van de actuele veiligheidssituatie in het land van herkomst van verzoeker, wordt in de bestreden beslissing verwezen naar landeninformatie, die zowel algemeen van aard is, als regionale verschillen bespreekt (stuk 14, Landeninformatie). Verzoeker toont echter niet aan dat de bestreden beslissing om die reden met een motiveringsgebrek zou zijn behept of de motieven onvoldoende draagkrachtig zouden zijn.

3.6. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN